

рането на които не е *пръхраната*, а печалбата, жаждата за голъми, американски надници? Не разполагамъ сега съ точни цифри относно това колко чужденци — работници има въ България, но факта на тѣхното нахлуване въ нея по разнитѣ клонове на прѣдприятията и индустриитѣ е безспоренъ (главно сърби, черногорци и италианци; само въ 1901 г. тукъ е имало 527 италианци като каменодѣлци, зидари, минни работници и т. н. безъ да смѣтаме тия, ангажирани въ строежа на желѣзопѣтитѣ линии отъ 1906 г. нататъкъ; по прѣброяването на 31—XII—1900 г. ний сме имали повече отъ 40000 наемни работници, отъ двата пола, отъ които 38105 заети въ индустриитѣ и занаятитѣ). У насъ, догдѣто идватъ и намиратъ добръ възнаградена работа стотини работници отъ Турция, Сърбия, Черна-Гора и Италия — сжществуватъ всички трайни условия за единъ добръ платенъ, сносенъ трудъ. Но не виждаме ли, отъ друга страна, че една отъ прѣмитѣ послѣдници отъ емигрирането на работнитѣ ни рѣцѣ изъ страната е посжжпването и на безъ това повишенитѣ трудове условия въ тая послѣдната? Да повтаряме ли казаното за италианската емиграция и за емиграциитѣ, въобще, като пионери на физическо израждане, на разни болѣсти и т. н., за да не докоснемъ още тукъ единъ още по-деликатенъ въпросъ — лишението на страната ни отъ бойни рѣцѣ въ даденъ критиченъ моментъ?

Още отъ начало изтъкнахъ обстоятелството, че мимо прокараното различие въ италианския емиграционенъ въпросъ между перманентно и врѣменно емигриране, което отговаря горѣ-долу съотвѣтно на прѣookeанното и континентално емигриране, и въпрѣки поразителнитѣ условия за емигрирането на южноиталианското население, като оправдание повече за самото него отколкото за държавата, днесъ въ Италия постепенно си пробива пѣтъ анти-емиграционния принципъ. Това за свѣдения на тия които,